

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Obec Želeč**, se sídlem Želeč 62, zastoupené Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Olomoucká 36, Mohelnice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2016, č. j. KUOK 41985/2016, sp. zn. KÚOK/38347/2016/OŽPZ/7443,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno „rozhodnutí“ Magistrátu města Prostějova, odboru životního prostředí, kterým byl společnosti MANETECH, a.s. (IČ: 26192497, se sídlem U Kanálky 1359/4, Praha 2) vydán souhlas podle § 17 odst. 1 písm. e) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), a to k umístění stavby *„Provozovna pro zpracování organických a rostlinných produktů ze zemědělské výroby v k. ú. Želeč na Hané“* v ochranném pásmu 2. vnějšího stupně vodního zdroje Brodek u Prostějova a Želeč.

Krajský soud je povinen v každém okamžiku vedeného soudního řízení zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení, za nichž může ve věci jednat a mezi které se řadí i otázka přípustnosti podaného žalobního návrhu.

Podle ustanovení § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.

Na ústavní úrovni je pro správní soudnictví klíčovým ustanovení čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), které garantuje právo na ochranu před zásahem do subjektivních práv mocenským aktem státu, tedy aktem vydaným ve veřejnoprávní sféře příslušným orgánem směřujícím vůči jeho adresátům. Podle tohoto článku *„ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny“*. Pravomoc správních soudů je tak podle citovaného článku založena na generální klauzuli: přezkoumat lze každé rozhodnutí správního orgánu, ledaže by je ze soudního přezkumu výslovně vyloučil zákon (s výjimkou rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod, u nichž žádná zákonná kompetenční výluka možná není). Uvedené ustanovení Listiny tedy připouští možnost výjimek z obecné přezkumné správně soudní pravomoci, přičemž se jedná o uplatnění tzv. negativní enumerace, tj. zákonem stanoveného výčtu výjimek z přezkoumávání rozhodnutí orgánů veřejné správy soudem připuštěných za předpokladu, že se nejedná o přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.

Meze práva na přístup k soudu v první řadě představují tzv. kompetenční výlučky, jejichž taxativní výčet obsahuje ustanovení § 70 s. ř. s. Mezi úkony správního orgánu, které jsou ze soudního přezkumu vyloučeny, přitom citované ustanovení v písm. a) řadí také úkony, které nejsou rozhodnutími.

Povahou souhlasů dotčených orgánů udělovaných podle zvláštních právních předpisů z toho hlediska, zda se jedná o samostatně přezkoumatelná rozhodnutí dotčených orgánů či závazná stanoviska ve smyslu § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se přitom Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 4. 9. 2014, č. j. 3 As 130/2013 - 56, dostupném na www.nssoud.cz, a to právě ve vztahu k povaze souhlasu vodoprávního úřadu vydávaného podle § 17 odst. 1 vodního zákona. Vycházel přitom ze závěrů rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, publikovaného pod č. 2434/2011 Sb. NSS, dle kterého *„[z]ávazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.“*. V tomto rozsudku tak rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zohlednil novou právní úpravu obsaženou v § 149 správního řádu, který v odst. 1 definuje závazné stanovisko jako *úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány*. V předchozí právní úpravě správního řízení, tedy v zákoně č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, taková právní úprava obsažena nebyla. Tento zákon obsahoval téměř výlučně úpravu vydávání správních rozhodnutí jako individuálních správních aktů zaměřených navenek, vůči adresátům veřejné správy. Správní řád z roku 2004 pak sice zavedl definici závazného stanoviska, terminologicky však neodlišil závazné stanovisko vydané ve formě správního rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu od závazného stanoviska vydaného dle § 149 téhož

zákona. Forma, v níž se má konkrétní závazné stanovisko vydat, je tak upravena v jednotlivých složkových zákonech. Institut závazného stanoviska je tedy možno nalézt jak ve formě (standardního) správního rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu (např. závazné stanovisko vydané orgánem státní památkové péče ve věci rekonstrukce nemovité kulturní památky v určitém rozsahu), tak i v jiné podobě dle § 149 téhož zákona (např. souhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle zákona o ochraně přírody a krajiny, aj.). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu přitom v uvedeném rozsudku konstatoval, že podstatným pro rozlišení, v jaké formě má být závazné stanovisko vydáno, je skutečnost, zda se v dané věci jedná o rozhodnutí konečné (jediné, finální, apod.), nebo zda je pouze podkladem pro vydání takového konečného rozhodnutí.

V předmětném případě přitom měl souhlas vodoprávního úřadu vydávaný podle § 17 odst. 1 písm. e) vodního zákona sloužit jako podklad pro vydání rozhodnutí o umístění stavby předmětné provozovny v územním řízení (viz např. str. 6, čtvrtý odst. shora, či str. 12, třetí odst. shora, nebo str. 13, druhý odst. odůvodnění rozhodnutí žalovaného). Podle tohoto ustanovení je souhlas vodoprávního úřadu třeba ke stavbám, zařízením nebo činnostem, k nimž není třeba povolení podle tohoto zákona, které však mohou ovlivnit vodní poměry, a to mj. ke stavbám v ochranných pásmech vodních zdrojů [§ 17 odst. 1 písm. e) zákona]. Podle odst. 3 tohoto ustanovení zákona je souhlas závazný pro příslušné orgány při postupu podle zvláštních zákonů, tj. též pro orgány postupující dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“).

Na základě výše uvedeného je tedy zřejmé, že předmětný souhlas dotčeného orgánu (vyžadovaný jako podklad pro navazující územní řízení dle stavebního zákona) má povahu závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu, a tedy je svou povahou tzv. subsumovaným správním aktem, který nepodléhá samostatnému soudnímu přezkumu, ale jeho přezkum je možný až v rámci konečného rozhodnutí (srovnej § 75 odst. 2 s. ř. s.).

V daném případě tedy krajský soud dospěl k závěru, že podaná žaloba směřuje proti úkonu, který svou povahou není rozhodnutím, a proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení dle § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s., jako nepřipustnou odmítl.

Závěrem krajský soud doplňuje, že poukazovala-li žalobkyně v této souvislosti v podané žalobě na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, publikovaného pod č. 1764/2009 Sb. NSS, je nutno konstatovat, že závěry v tomto rozhodnutí obsažené se vyjadřovaly k situaci a právnímu stavu, který zde byl před účinností nového správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb.), a následně byly překonány shora citovaným rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, publikovaným pod č. 2434/2011 Sb. NSS.

Soud neprojednával věc samu, a proto mohl rozhodnout bez jednání (§ 49 odst. 1, věta první, s. ř. s. *a contrario*).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3, věta první, s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. června 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu